

Aukštaitis

NR. 2

1989 M. BALANDŽIO MĖN.

KAINA 20K.

DEPUTATU TAPTI REIKIA IR APSUKRUMO

Iš LPS seime Tarybos narių bene vienintelis Arūnas Žebriūnas patyrė skaudų pralaimėjimą - jo priešininkas akademikas V. Statulevičius surinko 64% balsų. Pašaliečiui galima pagalvoti, jog A. Žebriūnas rinkimineje kampanijoje dėstė ne Sąjūdžiui priimtinas tiesas. Nieko panašaus neįvyko, paprasčiausiai, akademikas pasirodė daugiau patyręs medžiotojas, šiuo atveju - balsų.

Rinkimai į 253 apygardą Anykščių, Zarasų ir Utenos raj. Sąjūdžio grupėms prasidėjo 1988 m. gruodžio mėn. 16d. Tada šių rajonų tarybų atstovai vieningai nutarė kelti ir palaikyti LPS Seimo tarybos narį A. Žebriūną.

Prasidėjus kandidatų kėlimams, šių trijų rajonų komunistų partijos komitetai priimtinais rekomenduoja organizacijoms ir ūkiams kelti akademiką, Lietuvos KP CK narį V. Statulevičių. Šie du pretendentai kėlimo metu turi tokią didžiulę persvarą, jog daugiau niekas nedrįsta mesti iššūkį, ir jie lieka šioje rinkimineje apygardoje nepralenkiami lyderiai.

Agitacinis periodas prasideda beveik džentelmeniškai. Abu kandidatai važinėja po kolektyvus ir dėsto rinkėjams, kuo bus naudingi, turėdami deputato mandatą. A. Žebriūnas savo kalbose įvertina politinę situaciją diskutuoja, kokie galimi variantai ir ėjimai, toliau kovojant už Lietuvos nepriklausomybę, ir nieko konkretaus nežada.

V. Statulevičius pasuka kitu keliu - daug žaia: nuo grynų Aukštaitijos oro, batelių moterims iki sudėtingiausių kompiuterių, o čia, anot jo patikėtinių, reikia pasikliauti tik akademinu protu ir pažintimis.

Kolektyvai, pasiklausę vieno ir kito kandidato kalbų, aiškiai simpatijas atiduoda A. Žebriūnui. Neatlaiko Kritikos V. Statu-

levičiaus kaip politiko paskutiniai žingsniai, o ypač jo pozicija per Aukščiausiosios Tarybos lapričio sesiją ir LKP CK XVII plenumą.

Matant tai, neišlaiko Utenos KP komiteto nervai - kviečiami apylinkių agitatoriai ir grasoma: balsuosit už Sąjūdžio kandidatus - gyvenimas bus sunkus ir liūdnas. Tas taikoma teritorinėje apygardoje besibalotiruojančiam ir A. Čekuoliui, nors jo konkurentai kur kas menkesni. Šiokią tokią grėsmę rodė "Jedinstvos" idėjinis vadas V. Ivančas (keista, bet dėl V. Ivanovo šių trijų rajonų partijos komitetai tokio nerimo neparodė). Beje, išaiškėja prieštaravimas; nors V. Statulevičius aiškiai visur prisistato esąs Sąjūdžio atstovas, tačiau rajonų partijos komitetai jį laiko savu ir energingai remia.

Pasijaučia susitikimų organizavimo skurtumai, ypatingai kaimuose. CK nariui žmonės surenkami greit ir organizuoti. Su A. Žebriūno auditorijos kai kur visai negausios. Ūkių valdžia Sąjūdžio kandidato aiškiai vengia - ar tai iš sarmatos, ar iš baimės, - nesuprasi.

Rinkiminė įtampa paūkėja, kai kovo 2d. susirinkusi LPS Seimo Taryba ir rinkimų įgaliotiniai nutaria rėmti ir palaikyti Seimo tarybos narį A. Žebriūną.

Žaibiškai sureguoja Vilniaus miesto taryba, pareikšdama, jog rinkimuose palaiko akademiko V. Statulevičiaus kandidatūrą. Čia nieko smerktino, jog palaiko savo tarybos narį, tačiau kaip suprasti, kai Vilniaus miesto taryba, netgi neatsiklausdama šių trijų rajonų tarybų, grubiai kišasi į svetimus reikalus. Argumentai taip pat abejotini; akademikas daug nuveikęs Lietuvos labui, reikalingas akademinis protas. Taip kalbant, reikia paimti Sąjūdžio remiamų kandidatų sąrašą ir pamąstyti: kodėl palaikomi akademikai E. Vilkas, Buračas, o kodėl atsisakoma Statulevičiaus, Poželos...

LPS Seimo Taryba, matyt, pajutusi lygius pretendentų šansus, o gal nenorėdama konfrontuoti su vilniečiais, užima neutralią padėtį. Besikreipiantiems Sąjūdžio "aktyvistams" iš šių rajonų, pasako: jog ir tas ir tas - abu geri vyrai, nieko baisaus, kuris bus išrinktas. "Aktyvistams" tai svarus argumentas: "Žmonės, akademiką V. Statulevičių palaiko LPS

Taryba, man tą vakar pareiškė Seimo Tarybos sekretorius Čepaitis. "Aišku, chore matyti tituluotą žmogų puiku, Gerai jeigu nedainuos, kaip darė lapkričio mėn. Aukščiausiosios Tarybos sesijoje arba KP CK XVII plenumo. O jeigu vėl ne į natą?..

Prasideda A.Žebriūno puolimas ne kaip politiko, bet kaip asmenybės. Pirmas trenkia visų gerbiamas rašytojas K.Saja. "Labai džiaugiuosi, kad Arūnas tapo Sąjūdžio aktyvistu, tačiau abejoju, kad jis, kaip kino režisierius, galėtų atstovauti Lietuvos reikalams, kai Maskvoje teks pasiginčyti dėl Ignalinos atominės elektrinės, Kaišiadorių... Tai ne tik mano, bet ir visos Lietuvos persitvarkymų sąjūdžio Vilniaus tarybos nuomonė... Tikrai, A.Žebriūnas neketino gauti deputato mandatą važiuoti į Maskvą kurti filmą, o jeigu gerbiamas akademikas Maskvoje gaisrą laiką, hesi-pešdamas ekologiniais Lietuvos klausimais, tai matysime Lietuvos nepriklausomybę kaip savo ausytes.

Šitaip pakrypus reikalams, rajonų tarybose atsiranda uolių V.Statulevičiaus gerbėjų. Vietinės reikšmės poetas P.Panavas "Utenyje" sumaišo menininkus su žemėmis, lyginandamas juos su akademinio proto žmonėmis, padaro išvadą, jog menininkai tėra kopūstai. Pasirašo svarumo dėlei poetu, tuo pats ir save įtraukdamas į kopūstinę armiją. Kartu dėl svarumo jis pabrėžia, jog esąs Utenos tarybos narys. Pasekmės liūdnokos, žmonės pradeda šnekėti, jog Sąjūdis skyla...

Likus savaitei iki rinkimų, minkimėse apygardoje pradedamas demonstruoti A.Žebriūno dokumentinis filmas "Juodoji procesija". Primityviai reikalaujama rodyti kolūkiuose ir organizacijose. Pasipila recenzijos ir "tikinčiųjų" prakaiškimai. Smarkiausi "tikintieji" pasirodo buvę vakarykščiai ateistai-tie, kurie dar per praeitas Vėlykas, užsislėpę už šventoriaus tvoros, užrašinėjo, kas eina į bažnyčią, ką kalba kunigas per pamokslą...

Rajonuose prasėda gandas: A.Žebriūnas ne tik tikinčiųjų priešas, bet ir pasileidęs-gyvena susidėjęs su "kažkokia pana Kaukaite", yra vienas iš geresnių arielkos gerėjų.

Rinkejai aiškiai pasimeta. Gal tikrai už toki nerimtą žmogų neverta balsuoti!

Garantijai rinkimų išvakarėse rajonų laikraščiuose pasirodo tituluotų žmonių kreipimasis balsuoti už akademiką V.Statulevičių.

Pasirašo pradedant mums gerai žinomu K.Meškauskui, baigiant vietiniais funkcionieriais.

Uteniškiai užbaigia triuškinančiai: vietiniame laikraštyje įdeda žintę su kunigo parašu, Neverta balsuoti už A.Žebriūną, išėjusį tikinčiųjų jausmus. Kunigas per pamokslą pareiškia, kad tai ne jo mintys ir nuomonė, tai redakcijos kūrinėlis. Tačiau ką nors padaryti jau vėlu...

Kyla klausimas, ar apie šią negarbingą kovos virtuvę žinojo akademikas? Daug ką pasako

vien tik tai, jog pasirodžius klastotei, V.Statulevičius skambina kunigui ir "nuoširdžiai" dėkoja. Daug ką sakantys faktai: CK narys dėkoja kunigui, jog šis piktinasi ateistiniu filmu. Taip dar vieni rinkimai ir partijos bilietuose galės puikuotis kad ir toks įrašas: "Visų šalių tikintieji, vienykitės".

Iš viso to galima daryti išvadą, jog ir kituose rinkimuose partijos funkcionieriai naudos panašius metodus-sumaišyti su purvais kandidato asmenybę. Negaliu sutikti su V.Juršėno aiškinimu-partija buvo nepasiruošusi. Aukštaitijos valstietis pasakytų aiškiai "Nu ir tunkiai reti, jeigu per 50 metų nepasiruošė rinkimams!"

Ne nepasiruošusi, bet neturi ką pasakyti ir neturės ką pasakyti, jeigu toliau žingsniuos į nežinią su šūkiu: "Visų šalių proletarai, vienykitės!" Visų šalių proletarai jau seniai susivienijo dėl vienos paprastos priežasties, neduok, Dieve, kad tik neateitų ubagėlia iš rytų jų vaduoti iš kapitalistinės vergovės.

Jonas Šimonėlis

ŠIRDĮ VISIEMS SKAUDA

Darbo veteranė J.Bražėnienė karo ir darbo veteranų ataskaitinėje konferencijoje (žr. "Utenis" 1989 04 04 Nr.41) teisingai pastebėjo, kad širdį skauda ir tiems, kurie kentėjo (ir mirė badu) prie Laptevų jūros, Sibire. Širdį skauda ir tiems, kurių artimuosius nužudė, atėję iš miško. "Tegu atsako Rainių žudikai, bet tegu atsako ir tie žudikai, kurie slėpėsi miškuose". Sąjūdžio žmonių nuomonė su veteranės nuomone visiškai sutampa. Įstątymas turi būti visiems vienas. Deja, įsakymas atsisuko tik prieš tuos, kurie buvo miške, nors dalis jų tik slapstėsi ir nieko nežudė. Šimtai jų tūsojo miestelių aikštėse, šimtai žuvo arba be sveikatos grįžo iš Berijos lagerių. Ar galėtų J.Bražėnienė paminti nors vieną miškinį, ar būtų nepasiekusi teisingumo ranka? Kartu atėjęs veteraną paklausti, kuris iš Rainių, Pravieniškių, Panevėžio, Alytaus žudynių organizatorių buvo nuteistas? Priešingai, jie žvangina ordiniais ir medaliais, o žudynių organizatorius TSKP narys Petras Raslanas iki šiol nekliudomas vaikšto Vilniaus gatvėmis, jo portretas kabu Revoliucijos muziejuje, kitų žudikų vardais pavadintos gatvės, kolūkiai. Taigi tikrai - širdį visiems skauda.

B.Juodzevičius

LKP Utenos rajono komiteto III-jo plenumo

mintys

S.Račas ("Utenio" redaktorius): "... dalis Sąjūdžio aktyvistų reikalauja greito Lietuvos išsotojimo iš TSRS, girdisi raginimų krauju nuplauti 1940-ųjų gėdą..."

Gal gerbiamas Redaktorius galėtų hurdyti tą kraujo ištroškusio sąjūdiečio pavardę? Jeigu taip, tai, Gureckai, gelbėk Lietuvai! Kur orga-

nai, užtikrinantys valstybės saugumą?
Trevoga! Karau!

A. Balčiūnas (RMG meistras): "Kodėl per masines informacijos priemones buvo kalbama apie stalinizmo ir brežnevizmo laikotarpiu padarytas Lietuvos tautai skriaudas ir tik retkarčiais, kas padaryta hitlerinės okupacijos metais. Kiek buvo aukų karo ir pokario metais!"

Tikra teisybė, draugas A. Balčiūnai! Dešimtys tūkstančių iššaudyta Lietuvos laukuose ir miškuose, tūkstančiai uždužyta saugumo požemiuose, tūkstančiai žuvo Vorkutos, Intos, Džaskazgano kasyklose, šimtai tūkstančių, svirduliuodami iš bado, kirto Sibiro sniegnuose miškuose... Bet tai liaudies priešai, ar ne? Apie hitlerininkų užkankintus žmones ir liaudies gynėjų žygdarbius yra keliolika rimtų knygų, gal reikėtų organizuoti garsinio skaitymo raitelį, kaip anais gerais pokario laikais.

V. Ponomariovas (raiono vykdomojo komiteto pirmininko pavaduotojas): "Visą miestą sujudino neseni ai įvykęs upelio užterštumas. Kaip aktyviai pradėjome ieškoti kaltininkų. O kada paaiškėjo, kad juos galima rasti Ažuolijos kvartale - entuziazmas dingo. Nurimo žalieji-kovotojai už ekologiją."

Teisinga kritika! Žalieji, pasikeisdami su atsakingais rajono darbuotojais, galėjo pagal slenkantį grafiką užkūsti pirštu kanalizaciją, ir nuostolius būtų sumažinę 101%. Gerai organizavus darbą, buvo galima turėti net pelno. Žinoma, kokias dabar degalų paklausa! Ačiū už pastabas, kitąkart taip ir padarysime. Iki greitos avarijos!

P. Galiauskas

Antazavės „didvyriai“

Zarasų apskrities Antazavės valačiaus Salinių kaime, netoli mūsų namų, gyvena Gaidžių šeima. Tėvas, Ignas, buvo miręs, ūkį tvarkė našlė Karolina Gaidienė. Kartu gyvena du jau vedę jos sūnūs - Leopoldas ir Albinas. Albinas 1944 metų rudenį nuvyko registruotis ir buvo nugrūstas 10 metų į Uchtos lagerį. Leopoldas, sirgęs inkstų liga, pabėgo brolio likimo ir slapstėsi savo namo rūsyje. Be to, jo žmona Veronika turėjo 2 metų sūnelį ir laukė antro vaikučio.

Albino žmona, irgi Veronika, turėjo du mažyčius vaikus - 2 metų Gediminą ir 6 mėnesių Albinutę.

Nors buvau artima Gaidžių kaimynė, bet apie Leopoldą slapstymąsi nieko nežinojau, tik jutau, kad pasidariau ne labai laukiama viešnia. Man rodė, kad moterys bijojo, kad neužtikčiau iš miško atėjusio Leopoldo.

1945 metų gegužės 17 dieną mano tėvelis vežė bulvėms mašią. Prinėšęs vežimą, užėjo tro-

bon parūkyti. Aš sėdėjau staklėse-audžiau. Staiga pro langą pamatėme, kad Nuo Antazavės ateina "liaudies gynėjai". Suskaičiavome - dvidešimt vienas. Išsukę iš vieškello, pro mūsų kiemą patraukė tiesiai pas Gaidžius. Vieni apsupo namą, kiti suėjo į vidų. Po kelių minučių pasigirdo šūviai, o namas užsiliepsnojo iš visų pusių. Stogas buvo šiaudinis, namas senas, ir ugnis jį sparčiai rijo. Kai namas baigė degti, "gynėjai" patraukė pas Lukošitnus. Lukošitnienė Veronika su keturiais vaikais, pamačiusi "gynėjų" darbus, pabėgo į mišką. Nieko nepesė, "gynėjai" patraukė į Lygalaukius.

Skrebams išvykus, pasileidom bėgti prie gaisravietės. Mane pasivijo Albino Gaidžio žmona (Veronika). Ji iš ryto buvo nuejusi su sūneliu Gediminu pas savo tėvus į Marimonto kaimą. Pamačiusi gaisrą, skubėjo namo, pas anytą ir mažąją Albinutę. Pirmiausia gaisravietėje panabėme senąją Gaidienę Karoliną: gulėjo ji apdegusi palangėje. Matyt, šoko pro langą ir buvo kulkos pakirsta. Kai ją apdegusią pakėlėm už pečių, po nugara dar buvo likę bliuskutės ir kailinių gabalai. Ji net ir vasarą retai su kailiniais tesiskirdavo. Darželio vidury bolavo išsukta vaikiuko kojelė, o po diemedžio krūmu gulėjo nušauta naščia Leopoldo žmona su antklodėn susukta Albinute. Budeliai, matyt, norėjo iš jos atimti vaiką, o ši nedavė, tai išsukę kojelę, numetė į darželį, o pačią nušovė.

Pasibašėjusi grįžau namo.

Netrukus nuo Lygalaukių Jonas ir Juozas Šakaliai atsivare Valę Pupeikytę. Kai jau buvo netoli mūsų namų, Juozas užbėgo pas mus, kad įdėtųme Valei maisto, girdi, varom į daboklę. Paruošusi kiek maisto, išbėgau ant kelio, kur lūkuriavo Jonas Šakalys su V. Pupeikyte. Valė buvo visa perbalusi, išsigandusi. Jos ranka buvo aprišta, raištis permirkęs krauju. Jonas Šakalys Valę nusivare į Antazavę, o Juozas grįžo prie gaisravietės.

Namas jau baigė degti, tik dar žėravo, dėgė duobėje likusios bulvės. Prie gaisravietės sugrižo daugiau skrebų, sumetė į bulvių duobę moteris, vaikelį, išsuktą kojytę ir pakrikai patraukė į Antazavę.

Tėvelis buvo kiemas, prie vežėčiose pakinkyto arklio, o aš išokau į staklės. Bet koks ten audimas, koks ten darbas, kai rankos ir širdis dreba! Žvilgtelėju pro langą - ogi Kuriakinas "fuksu" (vienarankiu pjūklų) tėveliui sprandą bružina ir rėkia, kad net kiemas skamba: "Kada banditai pas tave buvo?" Palikęs tėvelį, Kuriakinas įpuolė į kambarį ir pradėjo "fukso" dantimis kapot man per rankas. Suknelė buvo be rankovių, kraujas čirukšlėmis bėga, o skrebas rėkia: "Kada banditai buvo?! Sakyk!..." O skausmas, pyktis ir bejėgiškumas kūpas, rodos, sukaustė. Staiga kambarin išoka Juozas Šakalys. Pamatęs, ką su manim daro Kuriakinas, išlėkęs Pasišaukia Kudriašovą ir dviесе ištempia įsiu-

tusi Kuriakiną laukant. Tai jie, Šakalys ir Kudriašovas, išgelbėjo man gyvybę.

Apsitvarsčiusi žaizdas, tėvelio lydima, pavakare vėl nuėjau prie gaisravietės. Gaidienė Verutė su Albinute jau buvo sudegusios, tik vietoj motinos rūkstančioje duobėje gulėjo negimęs Verutės vaikiukas, net neapdegęs. Matyt, motinos vandenis užliejo žarijas.

Rytojaus dieną giminės atvežė karstus, sudėjo me kaulus ir palaidojome. Po "žygdarbio" skrebai pas Mierkiakaukių kaimo Stasę Lašienę gerdami samogoną gyrėsi: "Kai paleidžiam iš automato, tai negyvos bobos tik krenta pro langus...". Po keleto dienų skrebai gaisravietėje užtiko ir uždusų Leopoldą Gaidį. Leopoldo sūnelis išliko gyvas, nes buvo pas senelius Dervinių kaime.

Štai keletas šio žygdarbio dalyvių - 2 broliai Konušovai iš Suvėnų kaimo (Jonas ir dabar gyvena Zarasuose); Kuriakinai, dirbę kolūkio pirmininku, dabar gyvena Antazavėje; Bertaševičius, gyvena Zarasuose, persiveržęs Duburaučių kaimo trentinio Galvydžio namą. Dalyvavo dar Bakučių kaimo Butkus, dabar gyvenantis Dusetose, Užtiltėje; Fedotovas, dirbęs apylinkės pirmininku,

Šakalys Jonas, dabar gyvenantis Vilniuje, Šakalys Juozas, dabar gyvenantis Utenoje, o Kudriašovas ir Zenkovas - jau mirę. Kitų nežinau.

Po egzekucijos Gaidžių derlių sudorojo Salinių kaimo aktyvistas Jonas Urbonas. Jau 1940-aisiais jis gyrėsi rožančių imetęs į tualetą, bet, vokiečiams užėjus, vėl prie bažnyčios durų varstė rožančių, gal ir tą patį...

Aplankiau praeitą rudenį vieną kitą skrebą, norėjama kai ką pasitikslinti, bet nesileido jie į kalbas. Net Juozas Šakalys atsisakė šiuo klausimu kalbėti. Girdi, užteks, tau to, ką pati žinai! Tik dar išpejo: "Raminkis! Kai buvai jauna, turėjai jėgų - iškentėjai Sibire 18 metų. Dabar sena, bejėgė-bus sunki!"

Kaip bus, taip, bet tegu žmonės žino tiesą.

Mazūrienė Adelė, Jono

PARAŠAI YRA...

Prieš porą mėnesių sudeikėnai sumerimo: pasklido kalbos, kad juos pardavė kažkokiam MAKMAKIUI.

Geriau pasiklausinėjus, paaiškėjo, kad žmonių dar nepardavė, tik Vilniaus "Elektrosvaro" gamybinis susivienijimas gražiausioje rajono vietoje (tarp Giedrio ir Alaušo ežerų) susiprojektavo 110 vietų poilsio namus. Suprojektavo, aišku, ne Sudeikių žemdirbiams, ne Utenos darbininkams, susiprojektavo sau, savo mieliems vyresniesiems broliams, bičiuliams...

Kai buvo užklausta, kas čia leido mieliems sveteliams atvykti, gamybinio susivienijimo direktorius J. Makmanas tik akis pastatė: "Ko jūs norit, ko dar ieškot-viskas suderinta! Visi parašai yra!"

Gera gyvent, kai vadovai moka parašus gražiai susukt. Va, nubundu rytą, o jau koks

Kušerbajėvas prie lovos laukia:
"Parašai yra - ir lišk į maišą!"

B. Juodzevičius

DĖL KONFERENCIJOS

Kadangi Sąjūdžio remiamas kandidatas A. Žebriūnas rinkimus pralaimėjo, LPS Utenos rajono taryba ir grupės turi aptarti, kodėl uteniškiai neparemė kandidato, kodėl taip atsitiko Utenos rinkiminėje apygardoje. Matyt, reikia peržiūrėti rajono Sąjūdžio tarybos ir grupių darbą, paieškoti naujų veiklos formų.

Šiuo tikslu LPS Utenos rajono taryba nutarė iki šių metų birželio 1 d. praveisti neeilinę konferenciją. Iki gegužės 15 dienos konferencijos reiktų praveisti LPS rajono rėmimo grupėse, slapto balsavimu išrinkti 4-8 žmonių tarybą. Konferencijoje turi dalyvauti nors vienas rajono tarybos narys. Apie konferenciją reikia bent prieš 3 dienas pranešti LPS rajono tarybai (telefonas -55393-).

Rajono konferencijoje kaip delegatai galės dalyvauti visi rėmimo grupių tarybų nariai. Grupės, kurios konferencijų nesurengs, praras teisę dalyvauti LPS rajono konferencijoje.

LPS Utenos rajono taryba

KARTĄ POETAS NEPOETA,
KOPŪSTO GALVA PAVADINO.
BET KAS ANT JO PATIES
PEČIŲ UŽDĖTA,
TUR BŪT, IR PATS DAR MENKAI ŽINO.

IR PATS, MATYT, GERAI NEŽINO,
NORS RIMTAS RIMO MEISTRAS,
DUG ŽEIDIMAS - NE ŽAIDIMAS,
REIKIA TRAMDYTI AISTROS!

NORS PATS Į SAJŪDĮ PALINKĖS,
Į DARŽĄ JO JIS METĖ ŽODĮ RŪSTŲ.
TIEK TŲ, TĖGU PEGASA, PASIKINKĖS
LAIMINGAI VEŽA SAVO NEKOPŪSTĄ.

EE

GRUPĖ TIKINČIŲJŲ...

Grupė tikinčiųjų (tai Kostas Arlauskas), grupė slapta prijaučiančiųjų (tai Ant. Gasperaitis) ir grupė pasislėpusiųjų (S. Kučinskienė), sumaniai vadovaujama laisvamano Petro Panavo (žinoma, palaimita atitinkamo komiteto), nieliems uteniškams užsakė velykinę dovanėlę - kiek apipelijusių (1962 m.) ateistinių filmukų "Juodoji procesija".

Ši kūrybinė grupė švntų Kalėdų proga, manau, vėl iškeps kokių velnio bandelių.

NEPASIDALIJA...

Ta pati tikinčiųjų, prijaučiančiųjų ir po maišu palindusiųjų grupė balandžio pradžioje už 9 eilučių straipsnį ("Mūsų nuomone") iš "Utenio" redakcijos gavo gerą honorarą (1 rb. 40 kap.), bet niekaip negali pasidalyti. O sako - Utenai kompiuterių nereikia!...

B.R.